

jeg saa maa sige, indtraadt paa dette Omraade. Jeg vil hævde, at de lokale Skattemyndigheder i Virkeligheden meget bedre kan finde det rette og finde ud af, hvorledes de enkelte ud over Landet bør sættes i Skat, end nogle udsendte Skattejægere fra Centralledelsen. Derfor vil jeg henstille til den højtærede Finansminister, at han nu tager Initiativet til, at denne Jagt, om jeg maa bruge et saadant Udtryk, paa Skatteyderne indskrænkes saa meget som muligt. Jeg vil ikke dermed sige, at der slet ikke skal føres nogen Kontrol, for der kan jo være Forhold, hvor det vil være nødvendigt, men i Hovedsagen mener jeg, vi bør vende tilbage til de tidligere Forhold paa dette Omraade.

Jeg vil nu fremsætte nogle Bemærkninger, der vil knytter sig direkte til Finanslovforslaget. Naar man gennem en Aarrække har vænnet sig til en vis Form for Finansloven og saa bliver stillet overfor det foreliggende Finanslovforslag, voldet det selvfølgelig straks nogen Uejlighed at finde sig til Rette. Ved nøjere Eftersyn viser det sig alligevel hurtigt, at Forandringen er mindre indgribende, der er flyttet nogle Poster hist og her, der er kommet lidt mere Regelbundethed over de forskellige Ministres Budgetter, og det kan jeg ikke andet end paaskønne, det er kun en Fordel. Endelig er der tilkommet en hel Række nye store Indtægts- og Udgiftsposter i Form af Afskrivnings- og Forrentningsbeløb. Det sidste kan maaske være meget nyttigt — jeg er ikke i Stand til fuldtud at vurdere Nyten deraf —, men det forandrer i Virkeligheden ikke Statshusholdningens Beløb med en eneste Krone, det er til syvende og sidst kun en Papirforanstaltning, denne nye Regnskabsordning. Jeg undervurderer derfor ikke, at det under visse Forhold kan være formaalstjenligt at anvende en saadan Regnskabsmaade, naar det f. Eks. kan have til Følge, at Militærudgifterne bliver sat op, skal vi sige med en lille halv Snes Millioner Kroner, uden at der derfor i Virkeligheden gives en eneste Øre mere ud til disse Formaal, end der er blevet tidligere — saa kan jeg jo nok se, at der kan være en vis Mening i en saadan Postering. Ud fra samme Betragtning kunde der maaske være mindre Anledning til, at Budgetterne for en hel Række af de andre store Statsforetagender forhøjes paa samme Maade. Jeg kan saaledes nævne Budgettet for Sindssygeanstalterne, der er opført med saadant noget som 1 Mill. Kr. mere end tidligere. Jeg mener, som sagt, ikke, det spiller saa stor en Rolle, for der gaar i Virkeligheden ikke en Øre mere ud af Stats-

kassen og kommer ikke den mindste Smule mere ind, selv om man posterer Regnskabet paa den Maade, som det nu er blevet. Jeg forstaaer ogsaa nok, at en saadan Postering kaster et skarpere Lys over, hvad de enkelte Institutioner alt i alt koster, men jeg tror alligevel, at det for den almindelige Befolkning, som skal beskæftige sig med disse Sager, ikke vil være nogen Vinding, og jeg tror, jeg tør sige, at hvis man vilde gaa ud til den almindelige Befolkning og spørge, om den nu kunde ønske en lignende Regnskabsform indført f. Eks. paa de kommunale Budgetter, vilde Svaret lyde: paa ingen mulig Maade.

Jeg kunde have ønsket, at man havde nøjedes med at benytte den her anvendte Fremgangsmaade overfor Statens forrentningsdrivende Virksomheder som f. Eks. Jernbanevæsenet, Postvæsenet og Telegrafvæsenet — ja, der er for Resten mange flere Statsinstitutioner, der drives paa samme Maade. Dér kan det have sin Betydning, fordi man ved at opføre disse Afskrivninger og denne Forrentning faar et bedre Sammenligningsgrundlag overfor lignende private Virksomheder og et klarere Overblik over hele Stillingen. Ellers har jeg ikke saa meget tilovers for denne Form, jeg tror ikke, der findes saa meget derved, som man maaske vil gøre det til.

Udkastet til disse nye Klæder, som Finansloven her har faaet paa, stammer i første Række fra Statsregnskabskommissionen og for en mindre væsentlig Del fra Administrationskommissionen. Om Administrationskommissionens Bidrag til den nye Finanslovsform vil jeg have Lov til at gøre nogle Bemærkninger. Jeg tror nok, jeg tør hævde, at ingen vist oprindeligt havde tænkt, at Administrationskommissionen skulde paatage sig at fremsætte Forslag til en Omordning af Statsbane-, Post- og Telegrafvæsenet. Det er nu sket alligevel, idet Forholdene for Kommissionen har udviklet sig anderledes, end man havde tænkt sig, da den blev nedsat. Da det nuværende Ministerium var dannet, forarsagede som bekendt Ministerchefen, af Folketingsmand Rytter nedlagde sin Stilling som Formand for Kommissionen. En saadan Fremgangsmaade har, saa vidt jeg ved, ikke tidligere været anvendt, jeg tror nok, at alle udenfor det socialdemokratiske Parti fandt, det var en noget vilkaarlig — og jeg tør maaske ogsaa nok sige haardhændet — Handlemaade. I denne Forbindelse vil jeg gerne sige til de ærede Medlemmer Hr. Andreasen og Hr. Wilmann, der begge udtalte Ønsket om et fordrageligt og sagligt Samarbejde, at hvis deres Ord skal være Udtryk for noget